

STUDENTEN WEEKBLAD

20e JAARGANG.
No. 20.

REDACTEUREN: B. D. H. TELLEGEN J.A.ZN., W. H. MUNNICH, S. NOYON,
W. J. G. PAARDEKOOPER, MEL. C. M. JELGEESMA, W. M. DE VRIES, H. L. DINGER.
VAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

DONDERDAG
14 MAART 1918.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE
VACANTIEN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS /4.— P. JAAR,
WAAROVER VOOR DE KESTVACANTIE WORDT BESCHRIJFT.
DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER.
DE PRIJS DER ADVERTENTIEËN IS 15 CFS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Delftsche Studenten-Bond.

D. S. D. C. „Logika”. Lezingsverslag.

Vereenigingsleven.

Technologisch Gezelschap.

Civ. en Bouwk. Stud. Gez. „Pract. Studie”.

Studentengezelschap voor Sociale Studie. Jaarverslag en Be-
stuurssamenstelling.

D. S. E. V. Lezingsverslag.

Ter Bestrijding,

door H. C. A. Holleman.

Gedachten en Gedichten.

Etudes d'Amour, door L. Petitot.

De Dichters, door Willem Perk van Lith.

Studie. — Student zijn, door Corns. van Dam.

Van de Buitenwereld.

Steun voor den N. A. O. R.

Ingezonden.

door L. Petitot.

door W. H. Koster van Groos.

door Fred. H. Chr. Neumann.

Studentenbelangen.

Aan de Delftsche Studenten.

Feuilleton.

De Spectestudent VIII.

Technische Hoogeschool.

Begin van Colleges en Oefeningen.

Aanmelding Candidaats-examens.

Mededeelingen.

Correspondentie.

Agenda.

DELFTSCHE STUDENTENBOND.

D. S. D. C. „Logika”.

VERGADERING op Dinsdag 5 Maart 1918.

Spreker: de heer ROORDA over „De Zon”.

Het doel van de lezing was te geven een inzicht in de moeilijkheden van de zonnestudie met behulp van de exacte wetenschappen in de uitgebreidste zin van het woord. Daarvoor behandelde spreker een paar onderwerpen die hem wel het interessantste voorkwamen.

Het eerst werd behandeld het onderzoek van de zon door visuele waarneming. Wat men op die manier te weten kan komen is wel niet veel, maar de verschijnselen geven een inzicht in de normale afmetingen en temperaturen die op de zon voorkomen. Zoo de korrels van de granulatie die een schijnbare doorsnee hebben van 1 tot 3 seconden wat in werkelijkheid gelijk staat met afstanden van 700—2100 K.M. Verder over wat we zien van het ontstaan en de beweging van zonnevlekken en fakkels (afnemen van de rotatie snelheid van de equator naar de polen) en de verschijnselen die worden gezien bij totale zons eclips. (protuberansen, chromosfeer, corona, omkeerende laag met „flash”-spectrum).

Daarna kwam aan de beurt de spectraalanalyse en de moeilijkheden van het spectraalanalytisch onderzoek. Uit het optreden van de Fraunhofersche lijnen werd uitgemaakt, welke chemische elementen in de zonneatmosfeer voorkwamen. De eerste moeilijkheid was het uitschakelen van de aardatmosferische of tellurischelijnen, waarin men gemakkelijk slaagde, behalve bij zuurstof, waarvoor Cornu een middel aan de hand deed. Verder kwam men tot de conclusie, dat de spectra op de zon verschillen vertoonen

met de spectra van dezelfde elementen op aarde, welke verschillen men waarschijnlijk had te danken aan de hoogere temperatuur en druk op de zon. Dan kwamen eenige bijzonderheden over de spectra van de protuberansen (lijnenverschuivingen en — vervormingen), chromosfeer, en corona (coronium).

Het volgende deel van de lezing behandelde het spectroheliografisch onderzoek. Als inleiding daarvoor werden behandeld de werveltheoriën van Wilson, Bode, Herschel en Faye, waarvan de laatste meer speciaal tot het spectroheliografisch onderzoek door prof. Hale leidden. Faye meende dat door het snelheidsverschil van de fotosfeer aan de noord- en aan de zuidrand van de vlekken, wervelende bewegingen moesten ontstaan. Tegenwoordig neemt men algemeen aan dat dit snelheidsverschil te klein is om die wervels te kunnen veroorzaken. Toen begon prof. Hale van den Mnt. Wilson in Californië zijn onderzoek met monochromatische zonnefotografieën. De eerste van die zonnebeelden werden gemaakt met ultraviolette Ca-stralen. De zonnevlekken zijn op die beelden omringd en dikwijls bedekt door calciumdampen. Deze calciumflocculi vertoonen geen bepaalde structuur. In 1903 werden de waterstofflocculi (met H_{β} , H_{γ} , H_{δ}) voor 't eerst gefotografeerd. De waterstofflocculi komen voor in gebieden waar calcium ontbreekt. Hieruit kan men niet concluderen dat in de zonneatmosfeer Ca ontbreekt waar H aanwezig is; men neemt aan dat de H-beelden gelegen zijn in hooger niveau boven de zon. In de H-flocculi is reeds een bepaalde structuur te zien; ze volgen ook andere bewegingswetten dan de Ca-flocculi, die dezelfde wetten volgen als de zonnevlekken. In Maart 1908 werd voor het eerst de roode waterstofflijn H_{α} gebruikt voor het nemen van monochromatische fotografieën. Die beelden zijn die van nog hooger gelegen deelen van de zonneatmosfeer. De H_{α} -beelden vertoonen een wervel structuur in dezelfde richting zooals Faye ze verwachtte. De zonneatmosfeer schijnt bij de vlekken onder groote krachten te staan die volgens de latere onderzoekingen van Hale elektrische blijken te zijn. Het licht door vlekken uitgezonden (de vlekken zijn meestal de kernen van een wervel) vertoont dan ook het Zeeman-effect. Uit de afstanden der componenten van het dublet berekende Zeeman de veldsterkte. Die is niet altijd gelijk en voor verschillende elementen verschillend en bovendien niet groot genoeg om de aardmagnetische storingen, die met de vlekken samenhangen te verklaren.

Tot slot werden behandeld verschillende theorieën over de bron van arbeidsvermogen van de zon. Die van Mayer die als bron dacht meteoren die op de zon vielen, die van Helmholtz die de zon in liet krimpen, die van Faye en Arrhenius met behulp van de warmte die vrijkomt bij chemische omzettingen en ten slotte de theorie die als bron van arbeidsvermogen aanneemt het radium en de radioactieve stoffen.

Daarna werden door spreker nog eenige vragen beantwoord.

VEREENIGINGSLEVEN.

Technologisch Gezelschap.

LEZING op Donderdag 14 Maart 1918, in de Bibliotheek (ingang Verwersdijk) des avonds ten half acht uur.

Spreker: Prof. Dr. ERNST COHEN.

Onderwerp: „Problemen der Chemie onder hoogen Druk” (met demonstratie).

Civiel en Bouwkundig Studenten-Gezelschap
„Practische Studie”.

LEZING met LICHTBEELDEN op Vrijdag 15 Maart a.s.,
des avonds 7½ uur, in het Gebouw der Bibliotheek
(ingang Verwersdijk).

Spreker: de heer J. H. PLANTENGA, Cand. B. I. Lid
van het Gezelschap.

Onderwerp: „Auguste Rodin en zijn kunst.”

Studentengezelschap voor Sociale Studie.
JAARVERSLAG 1917—1918.

In den aanvang van den cursus 1916—'17, ontwaakte bij enkele studenten het bewustzijn, dat de student van den tegenwoordigen tijd, geheel buiten het maatschappelijk leven staat. De schokkende wereldgebeurtenissen van de laatste jaren, die zulke diep ingrijpende hervormingen op sociaal, politiek en economisch terrein met zich brengen, vermochten tot dusverre niet, de aandacht van deze studenten op deze leemte te vestigen. Van een bewuste wil, om zich gedurende de studietijd van deze veranderingen op de hoogte stellen, was niets te bespeuren.

Enkel onzer beseften, dat het in het belang van de studentenmaatschappij was, hierin zoo spoedig mogelijk verandering te brengen, te meer, daar in het bijzonder voor den Delftschen student, een bestudeering van de maatschappelijke verhoudingen en theorieën, een klemmende noodzakelijkheid is. Zij betreurden dit gebrek aan belangstelling voor de sociale vraagstukken des te meer, waar reeds vroeger de aandacht voor deze aangelegenheid was wakker geroepen. Reeds een tweetal vereenigingen, De sociaal-technische vereeniging van democratische ingenieurs en architecten en later een sociaal-democratische studentenvereeniging, waren op dit gebied werkzaam geweest, maar verdwenen door gebrek aan belangstelling.

Hoewel de Delftsche studentenwereld eenige vrije studiegezelschappen kende, lag de bestudeering der sociale en economische problemen tot 1916 geheel braak, en de oprichters, meenden dan ook, dat een studentenvereeniging die in deze leemte voorzag, groote kans van slagen zou hebben, en de lust tot bestudeering van deze vraagstukken zou kunnen aanwakkeren.

Op een 4 December 1916 gehouden bijeenkomst werd tot oprichting besloten. Aanvankelijk meldden zich 10 leden aan. Dit aantal breidde zich vrij spoedig uit, zoodat op het eind van den cursus 1916—1917 het gezelschap, dat de naam Studentengezelschap voor Sociale Studie had gekregen 41 leden telde.

Het zelfstandig bestudeeren van sociale vraagstukken vormt de kern van de werkzaamheden van het gezelschap.

Gedurende die winter hebben verscheidene leden een onderwerp in studie genomen, en dat op een onderlinge bijeenkomst ingeleid. Algemeen was men van meening, dat het houden van voordrachten door bevoegde personen, als voorlichting voor de leden van het gezelschap onmisbaar, en voor een goede propaganda bepaald noodzakelijk is.

Als eerste spreker werd uitgenoodigd Prof. I. P. de Vooy, met het onderwerp: „De arbeid in de maatschappij der toekomst.”

Van de buitengewoon druk bezochte vergadering gaven zich 12 aanwezigen als lid op. Voor een tweede lezing werd aangezocht en bereid gevonden Dr. ir. Th. v. d. Waerden, die op 23 April 1917, het onderwerp: „De machine en de Arbeiders” behandelde.

Na deze vergadering werden de werkzaamheden gestaakt om een geregelde gang van zaken gedurende den Cursus 1917—1918 te waarborgen werden reeds in de Zomervacantie onderhandelingen met verschillende sprekers aangeknoopt. Toezegging voor een voordracht werd verkregen van Prof. v. Embden. Dr. ir. J. v. Hettinga Tromp en Dr. Pannekoek, terwijl Mr. Bonger en Prof. Mr. Posthumus zich voor later beschikbaar wilden stellen. Pogingen om in samenwerking met andere vereenigingen Augusta de Wit uit te noodigen, mislukte.

Op de eerste openbare vergadering hield Prof. Van Embden een lezing over: „Imperialisme, Kapitalisme en Wereldoorlog.” Een ongelukkige samenloop van omstandigheden, was oorzaak van geringe opkomst op deze krachtig voorbereide vergadering.

De tweede lezing werd gehouden door Dr. ir. J. van Hettinga Tromp, over het onderwerp „Vakbeweging en Politiek.” Om deze zoo vruchtbaar mogelijk te doen zijn, gingen twee onderlinge bijeenkomsten, waar twee leden het onderwerp van verschillende kanten belichten, vooraf.

Op de vergadering kwam de Sociaal-Techn. Vereeniging van ingenieurs en architecten ter sprake. Het bestuur stelde zich in verbinding met het hoofdbestuur van deze vereeniging, tot nu toe zonder eenig resultaat.

Aan de N.C.S.V. verleenden we onze medewerking en steun, voor een cursus over het Christen-socialisme.

Het aantal leden bedraagt thans 68 en breidt zich nog steeds uit, zoodat we goede hoop hebben dat het S.S.S. zich een blijvende plaats in de Delftsche Studentenwereld zal veroveren.

L. Vos, Secretaris.

Het bestuur voor het komende jaar is als volgt samengesteld:

Th. A. Struik,	Voorzitter.
C. Voogd,	1e Secretaris.
Mej. C. Koopman,	Penningmeesteresse.
Th. R. Seldenrath,	Vice-voorzitter.
L. Vos,	2e Secretaris, Koornmarkt.

Het correspondentie-adres van het Gezelschap blijft Koornmarkt 46.

D. S. E. V.

STRIJD VAN PLICHTEN.

Lezing gehouden door Dr. M. C. VAN MOURIK BROEKMAN.

Is er in de Delftsche studentenwereld zoo weinig belangstelling op algemeen intellectueel gebied, dat bij een dergelijk interessante lezing, zoo direct ingrijpend in ons eigen leven, slechts 12 menschen aanwezig zijn? Of was de oorzaak hiervan angst om te veel tot nadenken gebracht te worden.

Spreker begon met na te gaan het ontstaan van den strijd van plichten, hoe de samengesteldheid van ons leven steeds meer strijd meebrengt en de oplossing bepaald wordt zoowel door uitwendige als door inwendige factoren.

Als eerste oorzaak voor het ontstaan van den strijd van plichten noemde spreker de psychische toestand van den mensch en ons zedelijk leven. Wat dit laatste betreft, hier wordt het beleefd in onderlinge verhoudingen en wel 't meest in die tot bloedverwanten. Ook het huwelijk waar man en vrouw, ieder met bepaalde aard, samengebracht zijn, moet van zelsprekend tot conflicten aanleiding geven. De moeilijkheid is steeds om uit te maken wat in die gevallen plicht is. Als voorbeeld haalde spreker aan Nora van Ibsen, waar Nora ten slotte haar man verlaat. Dan de strijd in wijdere kringen, in het gemeenschapsleven, deze is zonder twijfel minder moeilijk als die tegenover bloedverwanten. Toch duurt het soms lang eer uitgemaakt is welke plicht het zwaarst moet wegen. Spreker haalde aan het voorbeeld van Herodes, die Johannes de Dooper in de gevangenis geworpen had. Herodes staat voor de keus om of zijn woord te houden en dus toestemming tot den moord te geven of zijn woord te breken.

Heel dikwijls is de strijd van plichten te herleiden tot den strijd van een plicht en een neiging, want de tweede plicht is vaak een neiging, die zoo sterk is, dat hij vergroot wordt tot plicht. In zoo'n geval zal de neiging moeten wijken.

Dan is er nog de strijd tusschen ideeën en verlangens, gevoelsaandring en verstandsoverweging.

De strijd van plichten neemt toe als 't leven gecompliceerder wordt en het toenemen ervan wordt beschouwd als een teeken van cultuurvoortgang. De primitieve mensch en het kind kent er geen.

Wat is nu de oplossing, hoe zal men zich gedragen en waar hangt het van af? De oplossing hangt af van ras, milieu en oogenblik en als innerlijke factor van onze persoonlijkheid. Ieder mensch is het product van zijn omgeving. Geen mensch is eenling, geen mensch scheidt zich zelf, maar komt voort uit een schepping. Het groepenverband tusschen de menschen is ook een sterke factor. Iedere groote groep heeft de neiging om zich in kleinere groepjes te splitsen, want de mensch leeft intens in 't kleine, omdat hij zich 't groote dikwijls niet voor kan stellen. Het groepenverband is echter nooit ongedaan te maken, maar 't verschil tusschen de kleinere groepen blijft toch altijd bestaan. Een voorbeeld is Amerika, waar een voortdurende en blijvende scheiding tusschen de verschillende naties gebleven is.

Onze cultuur is iets van historische gesteldheid, onze religie is van semietische oorsprong, maar onze aanleg komt uit 't Oosten, is arisch. Dit heeft op onze geheele cultuurontwikkeling ingewerkt, samen met de invloeden die we in later tijden ondergaan hebben. In de vele conflicten die wij beleven, is het naar gelang wij behooren

tot een volk, groep van volk, stand, à priori aan te nemen dat wij onze beslissing nemen krachtens ons gansche verleden.

Als innerlijke factor rest nog onze persoonlijkheid. Vroeger werden de menschen verdeeld naar hun temperamenten:

Prof. Hijmans heeft een nieuwe indeeling gevonden, hij onderscheidt drie hoofdlijnen: 1e. de activiteit of niet-activiteit, 2e. de emotionaliteit en 3e. het bestaan van de z.g. primaire of secundaire functie. Volgens het laatste worden de menschen onderscheiden naar de standvastigheid van indrukken. De drie hoofdlijnen zijn verschillend gecombineerd en zoo ontstaan dan de verschillende persoonlijkheden. Spreker noemde hier nog de psychanalyse van Freud. Deze ging het onbewuste leven van de menschen na, lette niet op woorden en daden, maar op de droomen.

Nu is de vraag of men tot een oplossing kan komen. Een bepaalde gedragslijn is uiterst moeilijk aan te geven, op zijn best kan men de richting aangeven. De beslissing valt meestal krachtens het sterkste motief, niet krachtens de sterkste overweging. Chopenhauer heeft gezegd, dat niet het denken, maar het willen de bepalende factor is. Denken menschen verschillend, dan willen ze ook verschillend. Verschil van inzicht is daarom eigenlijk verschil van aandrang. Vandaar de uitdrukking: overreed, maar niet overtuigd. Want de aandrang is niet gewijzigd. Volgens Wund moet men een rangorde maken. Men moet 't zedelijk bewustzijn stellen onder 't sociale en boven 't sociale weer 't humane.

Op de vraag of het geoorloofd is oorlog te voeren, zegt het individueel bewustzijn, neen. Maar Wund, als Duitscher, meent, dat het als sociaal belang wel geoorloofd is. Dus is de oorlog gerechtvaardigd. Maar met 't humane komen we weer tot 't individueele, zal dan 't sociale weer moeten wijken? In die richting blijkt de oplossing dus ook niet te vinden.

Nu is er volgens spreker nog één mogelijkheid. Kan men uitsluitel krijgen van godsdienstige zijde, kan men als Christen oplossing vinden in zijn religie? Men vat er onder samen wat uit een bepaalde historie stamt, maar in zeer verschillende vormen. In de zuidelijke landen is het Christendom van een geheel ander type, dan in de noordelijke landen, krachtens het geheel andere milieu waar het in gegroeid is. In landen waar het Katholicisme afbrokkelt, kan het Protestantisme nooit tot die ontwikkeling komen, waartoe het hier gekomen is, omdat het zich in Germaansche landen ontwikkeld heeft.

Hoe kan nu van die zijde een oplossing komen?

Sommige menschen maken het zich gemakkelijk en wijzen op een voor hen sterke getuigenis, b.v. de bergrede. Wordt deze opgevat als gebod en verbod, dan heeft men zich hier maar aan te houden en het conflict is opgelost, zoo o.a. Tolstoï.

Een Duitscher, Müller, heeft de bergrede verduitscht en omgezet op 't oogenblik, dit was hem een inwendige noodzakelijkheid. Hij volgde dus een geheel andere gedragslijn tegenover 't Christendom dan Tolstoï. Toch kunnen ze beide Christelijk denken en handelen. Als voorbeeld haalde spreker aan het conflict tusschen individueel bewustzijn en staatsgemeenschap. De staat heeft de menschen een taak opgelegd, die sommigen onverdraaglijk is. Von Treitschke heeft de staat als 't absolute verheerlijkt, waaraan het individu zich geheel moet overgeven. Maar deze zal dan zijn recht gaan eischen in anarchisme, stroomingen tegen militarisme, enz. Tot daadwerkelijk verzet komt het in oorlogstijd en zij beroepen zich weer op de bergrede: gij zult niet doodslaan. Bovendien zijn er de ongeschreven geboden en een beroep daarop is even gerechtigd. Vinden we dus in het Christendom uitsluitel? Neen. Want de menschen volgen niet allen één lijn wanneer zij oordeelen christelijk te handelen. Er is geen gebodencodex. De Israëlieten hebben hun tien geboden en de Katholieken hun gebedenboek, maar de Protestant denkt zich het absolute van het Christendom niet gelegen in de geschreven regel, hij handelt onder indruk van dat wat tot hem komt en zich als gebod aan hem opdringt.

Spreker eindigt dus niet met een positief resultaat. Ieder mensch moet ten slotte zijn eigen levensrichting bepalen en deze zal hem in vele gevallen tot de oplossing van zijn strijd van plichten leiden.

C. M. JELGERSMA.

TER BESTRIJDING.

De heer Telders heeft verleden jaar op een Corpsvergadering de meening geuit, dat de ontgroeniers zich niet tot taak moeten stellen om de groenen op te voeden, doch dat het ontgroenen moet zijn een inwijden in de studentengewoonten en een amusement voor de ontgroeniers. Deze meening heeft

in die vergadering geen bijval, doch ook weinig bestrijding gevonden.

Het lijkt mij daarom interessant om eens aan te hooren, hoe men denkt over de volgende stelling:

De groentijd kan alleen dienen als inwijding in de studentengewoonte voor de groenen, en als gemakelijkheid voor de ontgroeniers.

Juist omdat de groentijd nergens anders toe kan dienen, moeten de ontgroeniers niet trachten meer te bereiken.

Telkens weer, ook in de inauguratie-rede, hoort men spreken over de nobele taak van het ontgroenen, de opbouwende gesprekken e. d. Naar mijn bescheiden meening zijn dit symptomen van een schromelijke zelfoverschatting.

Ik zal niet ontkennen dat er vaak nobele en opbouwende gesprekken met de groenen gevoerd worden, maar de uitwerking is altijd tijdelijk en oppervlakkig. Het is misleidend dat de invloed tijdens en kort na het gesprek, vaak groot schijnt te zijn, maar ga eens na, zonder dat er ooit weer op teruggekomen is, wat ervan is blijven hangen na een paar maanden; absoluut niets!

Opvoeden is een langzaam vorderend geduldwerk, slechts door toepassing van het beginsel van „frappez toujours” is iets te bereiken, dat zal ieder al toegeven als hij alleen maar nagaat hoe zijn eigen opvoeding tot stand is gekomen. Door een enkele gebeurtenis kunnen soms belangrijke opvoedkundige resultaten bereikt worden, zoodat men zich inbeeldt dat die gebeurtenis de eenige oorzaak is geweest, maar dieper indenken voert onvermijdelijk tot de conclusie dat die gebeurtenis niets anders als een aanleiding geweest is, terwijl een geheele reeks van kleinere invloeden de eigenlijke oorzaak zijn geweest. Een groentijdsgesprek kan een dergelijke aanleiding zijn, de kans is echter gering, en als dat gesprek het niet is, dan kan iets anders als aanleiding dienen, wat echter bijkomstig is te midden van de groote stroom van invloeden. Daarbij komt nog dat van die opvoedkundige tendenzen bij sommige ontgroeniers door de anti-groentijds-menschen gretig gebruik gemaakt wordt om hun denkbeelden te propageeren.

Ouders! zoo zeggen ze. Gij hebt jaren lang met onverdroten ijver aan de opvoeding van uw kind gewerkt, zult gij hem nu toevertrouwen aan een troep kwajongens die zich verbeelden in drie weken te kunnen bereiken, waar gij nog jaren voor noodig zult hebben? Hiermee willen ze zeggen dat gezien 't denkbeeld dat bij de ontgroeniers heerscht omtrent opvoeding, hun denkbeelden omtrent andere zaken wel navenant zullen zijn. Een zekere mate van logica is hieraan niet te ontzeggen, en ook daarom moeten de „opbouwende” groentijdsgesprekken hoe eer hoe beter afgeschaft worden.

Wat nu betreft het tweede lid van mijn stelling, geloof ik niet dat dit nog veel verdediging behoeft, de groentijd is voor de ontgroeniers reeds nu uitsluitend een amusement en degenen die dit niet toe willen geven, zijn mijns inziens niet eerlijk tegenover zichzelf.

H. C. A. HOLLEMAN.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Etudes d' Amour.

I.

Ze traden binnen knipperend voor de volle schelte van licht in de vestibule. De ouwe knecht nam zijn jas aan, dan ging hij 't meisje voor de trap op in groote vee-rende passen van drie treden tegelijk. Boven in de eetkamer was gedekt, wat brood en een stuk koud vleesch van 's middags. Midden op tafel in een tinnen schotel lag tusschen slordige hazelnooten een tros deftige druiven te droomen.

„Kijk ze hebben gedekt, wil je nog wat eten Kitty,” vroeg hij. —

„Neen dank je, maar jij natuurlijk wel hé.”

„Ja-a, waarom niet, blijf je nog even zitten?”

Dan zetten zij zich aan 't groote witte vlak, waar kleunig verlatende de twee borden tegenover elkaar gedekt waren.

Dan praten ze nog wat over de opera, half fluisterend gedrukt in 't nachtsstille huis.

„Kom 't is laat geworden, al bij twaalf, hoe denk jij er over. 't Verwonderd me dat niemand is opgebleven, jammer dat Mama net ziek moest zijn van avond.”

Langzaam gingen ze de trap op, boven op de gang namen ze fluisterend afscheid. „Slaap lekker. Tot morgen.”

Kitty draaide 't licht op in haar kamer en op de rand van 't bed trapte ze haar schoenen uit, de eene voet tegen

de hiel van de andere, terwijl ze zat te peinzen over de verstreken avond. Zoo was ze verdiept in haar droomerijen, dat ze geheel vergat zich uit te kleeden. Ze dacht aan de muziek, aan Jan, die machtige finale, en dan het einde, toen plotseling de zaal daverde van handengeklapper en 't licht met drie schokken de duisternis verdreef. Dan 't langzaam wegschuifelen tusschen de drukke menigte gearmd met Jan en de ontgoocheling in de koude buitenlucht voor dat zij in 't muffige rijtuig stapten. Daarna de korte rit naar huis, nog altijd het bruisen van de muziek verward in haar brein, toen ze achterover leunde vlak naast Jan... 't Leek of alles heel lang geleden was, nu zat ze hier op d'r bed, en ze merkte dat ze met d'r rechter schoen speelde op de punt van haar voet, toen ineens kreeg ze 't drukkend idee 't is voorbij, en ze voelde den tijd langs zich strijken, haar meenemende weg-weg van dezen avond.

Lang bleef ze soezen, eenigszins achterover leunend op haar armen gestrekt achter zich, een heele, heele poos. Nog altijd zoemde in haar de muziek steeds dat zelfde motief dat ze altijd maar hoorde en toch niet na-neurieën kon. Van avond voor 't eerst had ze genoten van Wagner, en in haar denken kwam steeds Jan weer bij haar op. Ze had 't heerlijk gevonden, toen met de drukte van 't weggaan hij haar een arm had gegeven en vlug had meegenomen door de verwarde menigte, en telkens had ze gevoeld hoe ze even tegen zijn zijde gedrongen werd.

Tijdens de muziek had ze hem aangekeken, ze had hem mooi gevonden, vreemd belicht door de groote lichtbron voor. Ze had weer in zich voelen opkomen die vereering die ze reeds zoo lang voor hem had, sinds ze hem beter kende als vriend van haar broer.

Ze had 't eigenlijk heel prettig gevonden toen ze beiden te logeeren gevraagd waren, haar broer plotseling verhinderd was, en zij een paar dagen alleen zou komen.

Altijd verlangde ze naar een meer intieme verhouding tusschen Jan en haar, maar de week was bijna om en alles was nog 't zelfde.

Hij was altijd heel gezellig en aardig, maar nooit sprak hij eens echt vertrouwd; over de dood van zijn vader was hij nooit eens begonnen. Ze wist niet wat 't was wat haar zoo trok tot Jan, ze kende natuurlijk veel andere jongens die ze ook heel aardig vond in hun gezellige flirtomgang op 't tennisveld en de dansavondjes, maar voor geen van allen voelde ze eenige achting. 't Waren de muisjes waarmee de katjes speelden. Maar waarom dan wel voor Jan, waarom voor hem die soms ook zoo hatelijk en cynisch kon zijn....

Zoo zat ze langen tijd te peinzen, totdat ze eindelijk merkte dat haar linkerarm sliep door 't te zwaar leunen, het prikte pijnlijk en ze stond op om zich te ontkleeden.

Doch plots schrok ze. O, jé mijn japon, en ze trachtte de vele drukknopjes en haakjes op haar rug los te krijgen.

Ze stond over de spiegelkast en trok en rukte tot haar kleeren kraakten.

Wat moet ik doen dacht ze, maar wat stom ook van mevrouw om niet een meid te laten opblijven inplaats van de ouwe Piet. Ze keek op de gang, alles donker, dus de meiden waren zeker naar bed, toch belde ze even tweemaal en ze hoorde flauw diep beneden in 't huis de bel krakend tingelen, doch niemand kwam.

— Maar wat moet ik nu doen, en haar voorhoofd glom rood, licht zweetend. Ze kreeg 't vreeselijk warm, haar lichaam prikte van opwinding, ze peuterde wurmde aan haar japon, zich draaiend en wendend voor den spiegel.

Zou ik Jan vragen... en ze liep reeds naar de deur, dribbelde zenuwachtig op haar kousen door de kamer.

Ja maar, wat voor gek zit er nu toch in, ik kan toch niet de heele nacht zoo blijven, en eindelijk vond ze 't niets erg meer, maar toen ze gaan wilde begaf haar weer alle moed.

Ze ging er kalm bij zitten, trachtte nog eens zelf met vertrokken gezicht, haar armen buigend over de schouders dan weer onder door tot op haar rug, doch tevergeefs.

— Maar ik kan Jan toch wel even vragen om los te maken, waarom toch eigenlijk niet, maar als hij al eens sliep.... Dat gaf de doorslag en ze snelde op haar teenen de kamer uit.

Tikkend draaide ze op de gang 't licht op en stond moedig voor de bewuste deur. Toen ze geklopt had schrok ze er zelf van.

„J-a-a.“ werd geantwoord.

„Jan ik ben 't Jan“, zei ze schuchter.

Even later verscheen Jan in een pijama in de deur-opening.

„Zoo wat is er, ben je van plan door te roeien van-avond?“ vroeg hij verbaasd.

„Nee Jan, neem me niet kwalijk, maar ik kan mijn boeltje niet los krijgen, wil je me soms even helpen?“

En ze voelde zich heel rood worden.

„Ik hoop 't“ antwoordde hij dood gewoon.

„Kom maar even binnen, 't is zoo koud hier op de gang.“

Ze vond 't vreemd akelig zijn slaapvertrek binnen te gaan, doch kon niet weigeren.

Er hing een lucht van Odol en geurige zeep. Op een haren huid voor de brandende gaskachel lag een openge-slagen boek, 't licht was uit, alleen 't kachel-tje wierp een rossigen schijn in 't vertrek.

Hij draaide 't licht op.

„Nu laat eens kijken of ik er uit wijs kan en ging achter haar staan. „Zoo dat gaat makkelijk, wat nog meer?“

„Deze nog en ze trachtte aan te wijzen met haar arm gekromd op haar rug.

„'t Is me een mechanisme hoor die kleedij van jullie, nog meer soms?“ lachte hij.

„Nee dank je, slaap lekker,“ en ze slipte de deur uit, de gang over haar kamer in.

Toen ze weer alleen in 't wijde vertrek stond, hoorde ze hoe Jan 't licht op de gang uitdraaide. In eens zag ze zich zelf in den spiegel staan met een hoogroode kleur, nog luisterend naar de geluiden buiten, en plots moest ze zenuwachtig lachen. Ze gooide zich voorover op 't bed en begroef haar gezicht in de kussens. terwijl ze met haar beenen trappelde op de dekens. Ze wou huilen en moest lachen en rolde zich driftig over 't bed, haar kleeren kreukelend. Ze maakte zich kregel en toch vroolijk over 't geval en toen ze eindelijk onder de wol lag wist ze nog niet hoe ze 't gebeurde moest opvatten.

L. PETTOR.

De Dichters.

Door Willem Perk van Lith.

Van al de dichters is er een de koning
Niet koning die regeert en slaven houdt
En aan wien allen onderdanig zijn,
Maar koning door zijn edel dicht, dat buigen,
Bewonderen doet ieder die het leest.
Hij woont in 't schoon paleis op 't eiland, daar
Verzamelen zich allen in den nacht.
Op vele slanke booten komen dan
De dichters aan, veelkleurige lichten schitt'ren
Wel duizendvoud weerkaatst in 't golfgespeel.
Al over 't blanke meer en vroolijke
Gezangen gaan op 't wieglen van de boot.
Daar komen de eersten, ziet! de koning wacht
Hen reeds met uitgestoken hand, hij helpt
Hen aan de wal en drukt hen aan zijn hart
Dat warme vriendenhart, dat sneller klopt
Als al die lichtjes nad'ren over 't meer.
Nu zitten allen in de groote zaal,
De beker heeft het woord, de gasten plengen
Hun eerste offers op 't altaar der Muze!
De vriendschap klinkt in 't stooten van de bekers;
In aller hart is eedle vroolijkheid.
Nu grijpt er een de luit, de koning is 't,
Hij zingt een lied op eigen wijs en toon,
Dat 't oogenblik hem ingeeft, aan de Muze.
En velen volgen hem en als een zingt
Dan zwijgen de and'ren stil, in vroome aandacht.
Terwijl de uren vlieden gaat men voort
Het drinken leeft lang uit, slechts eed'le zang,
Soms fijne scherts of goede boert weerklinkt
Maar eindlijk overmant de moeheid hen.
De koning ziet het, wenkt zijn knecht, de deur
Wordt weer geopend, de eerste morgenstralen
Reeds gloren in de verte — en nu gaan
De dichters, stijgen in hun booten.... Lang
Nog luistert die daar achter bleef, naar het
Geluid der riemen dat zoo langzaam sterft....
O, die hier te avond waren, zijn zij niet
Gelukkig boven velen op deez' aarde
Kennend de eed'le vreugd, die 't hart verheft?

De ware dichter echter leeft niet slechts
Voor zich, en al de schoonheid die hij ziet
Bewaart hij niet zorgvuldig voor zichzelf,
Nee, vrij uit schenkt hij aan 't menschedom al
Wat hun natuur niet, wel den dichter gaf;
De schoonheid die in 't arme leven reeds
Verloren ging, en die slechts voortleeft in
Des dichters lied. Nog eenmaal dan die schoonheid
Bezongen en zijn dood want niets zoo schoon
Als schoonheids dood.... en niets zooveel bewegend!

(Zie verder Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 14 MAART 1918. No. 20.

Studie. — Student zijn.

Het is niet goed dat de tegenwoordige studenten iedere Zondag naar huis gaan; dat doet schade aan het studentenleven.

Het verheugde mij ten zeerste toen ik hoorde dat een commissie wilde onderzoeken hoe de nihilisten in het algemeen over reorganisatie van het D.S.C. in de richting van een meer allen omvattende studentenvereniging denken. Over de reorganisatie heb ik mij als nihilist nog niet geuit, hoewel ze mij zeer ter harte gaat als student, maar nu geloof ik zonder verdacht te worden van mij met een andersmans zaken te bemoeien er over te kunnen schrijven.

Het motto is een woord van een nu grijs en eerwaardig oud-student, die als hij inleven kon in spoor- en melksalonstudenten wel bezwaren zou hebben tegen de betiteling student! (Om boosheid te voorkomen: ik ben ook als melksalonstudent in Delft gekomen, 't is niet als hoon bedoeld, alleen als typeering). Allen kennen wij het type en ik weet uit ervaring hoe het treinen het student-zijn vermoord. 't Is voor een gewoon mensch alleen dan vol te houden als men ± 9 uur in Delft komt en er ± 4 à 5 uur weer van door gaat. Vergaderingen of in 't algemeen avonden in Delft moeten tot de zeldzaamheden blijven behooren. **Studentenleven** is is er zoo goed als niet.

En of dat een gemis is? Een woord als het boven aangehaalde wijst toch wel in die richting en zeer vele academici noemen het studentenleven als van beslissende waarde in hun ontwikkeling.

Vele nihilisten zijn er ook die tenminste in Delft wonen, maar ook onder hen is clubvorming een zaak van toevalligheden, waarin dan nog niet-corpsverenigingen een groote rol spelen. En clubvorming is toch slechts een deel van het verenigingsleven.

Dat echter het spoorstudent-zijn zoo welig tiert wordt ook in de hand gewerkt door de ontwikkeling der studie, die steeds meer uitgroeit als een examenstudie, voor zoover uitgroeien nog kan! Met spoorstudent bedoel ik hier meer 't algemeene type dat precies doet wat 't examen eischt. En dat gaat heel goed als men nette dictaten heeft, vooral als er geregeld iedere avond gewerkt kan worden, want steeds meer feitenkennis wordt er gevraagd. — Ook het praktische werk gaat in dezelfde richting van zooveel-mogelijkdoen-wat-je-ooit-kunt-tegenkomen, en vermeerderd dus steeds. Hiertegenover zit het corpsleven, het „student-zijn” in een moeilijkheid die door langere studie en repeteeren niet opgelost wordt. Moet het corps minder tijd gaan vragen? En hoeveel? antwoord hierop zal niet zóó maar te geven zijn want ook het student-zijn moet blijven. Zou het dan niet van grooten invloed zijn dat zoo goed als alle studenten wisten dat deze dingen van belang waren? Dan zouden de eischen sterker op den voorgrond treden en liep het verenigingsleven geen kans om, tot schade van allen, eerst op den achtergrond gebracht en tenslotte doodgedrukt te worden. Voor zoover ik zie is dit de meest principieele kant van de zaak en is b.v. het niet erkennen door het corps van andere studentenverenigingen, zoolang dit middel kon helpen dat er niet meer dan één studentenorganisatie kwam, juist gezien. In de loop der jaren is dit echter ontaard in een „dédain” houding, die wel prikkelt, de corpsleden geen goed doet en niet tot „aangename” menschen maakt, maar tot niets nut is!

(Ik zeg maar eerlijk mijn meening en hoop geen booze gezichten te maken — anders — 't is maar een nihilist!)

Over bijzaken liever niet pratende noem ik als de kwestie voor het corpslidmaatschap de finantieele. Ik geloof niet dat, hoe goedkoop alles ook gemaakt wordt, op de voet van de tegenwoordige organisatie zelfs alle in Delft wonende nihilisten zouden omvat kunnen worden. Ik spreek dan nog niet eens van niet geregeld voorkomende gebeurtenissen als eereschulden enz.! Het is mogelijk dat er buiten dit niets anders te vinden is dan verschil in lidmaatschap, dan echter zonder de bepaling dat alleen Phoenix-leden senator kunnen zijn. Dat zou alleen leiden tot afschrikken en wantrouwen! Vergeet hierbij de bekende dédainhouding ook niet!

Wat hierdoor misschien, héél misschien bereikt zou kunnen worden, ideaal lijkt het mij niet in zoover het gezelligheidsleven op verschillende bodem blijft staan. *Mijn* ideaal is

dragen naar vermogen maar ik ben bang dat zoiets niet algemeen ingang zal vinden! Trouwens een groot, zéér groot bezwaar is in de praktijk een maatstaf te vinden. Echter zou het kunnen dat anderen hier een goeden weg weten.

Eén ding in deze richting lijkt me al dadelijk uitvoerbaar en ook hoognoodig bij eventueele reorganisatie n.m. er voor te zorgen dat de spoorstudenten in een studentenkroeg kunnen verkeerden. Ik geloof dat dit het type en karakter zeer zou verbeteren daar zij zich dichter bij het aparte studentenleven zouden voelen. Zij zouden niet zoo het proletariaat zijn! Dit zou voor een societeit geen voordeelen opleveren, misschien of liever vrij zeker bezwaren en kosten medebrengen maar hier ligt de maatstaf voor de hand: de societeitsleden kunnen als de betergestelden beschouwd worden en direct of indirect dragen, desnoods met een bijdrage van het Corps.

Velen zullen hierbij dadelijk over onmogelijkheden praten, maar dat ik deze dingen noem doe ik omdat de corpsleden hier zeer groote belangen bij hebben, die wel een offer waard zijn. Niet alleen de studenten, later de afgestudeerden hebben er belang bij hoe de studententijd van het geheel verlopen is, want steeds meer zullen de spoorstuds het karakter van de D. I. gaan bepalen! Het is heel goedkoop op melksalonstudenten af te geven en neer te zien doch ook iets waard te trachten hen iets te geven van wat men zelf noode missen zou.

Echter moet begonnen worden de nihilisten het belang van het corpsleven te doen inzien, want op dit oogenblik geloof ik dat de meesten alleen de dédainhouding der corpsleden, de finantieele kwestie en de tijd-kwestie zien en zich niet laten realiseeren wat zij in hun leven missen.

De studievertegenwoordiging komt alleen uit als we haar zetten naast en in verband met het student-zijn. Het D.S.C. heeft het terrein niet verloren dóórdat de C.C. een neutraal lichaam was. Daar zit meer aan vast en dat meerdere is beslissend geweest en zal het blijven. En de C.C. heeft geen ondergrond dóórdat het studentenleven al te verbrokkeld is.

Over het groenen praat ik niet eens. De meeste nihilisten zijn nooit zoover gekomen dat ze er over dachten of ze gegroend wilden worden of niet. En dan de uiterlijke kenteekenen?...: Och laten we de zaak niet al te bespottelijk maken. Hensch zóó eenvoudig is het niet. Wie hiervoor wegblijven maken de massa niet uit!

Ten slotte: weten de Corpsleden waar het om gaat; zien zij het levensbelang van hun vereniging, van hun student zijn. Dan zullen zij ook de offers brengen. Te beginnen met de nihilisten te gaan overtuigen van het belang van „student-zijn.” Volkomen begrijp ik dat dit voor Corpsleden een vreemde gedachte is, maar alleen het studentenbelang brengt mij tot die vreemde dingen.

Met minder dan het geheele studentenleven dichter bij elkaar brengen heeft reorganisatie geen of weinig waarde. Zou de Senaat in studiebelangen dan sterker staan dan de C.C.? Ook dan zou het verbrokkelde studentenleven zijn invloed doen gelden. Wel zal het niet mogelijk zijn alles in een slag te bereiken maar alleen deze richting belooft m. i. iets goeds.

CORNS. VAN DAM.

De opmerking over eere-schulden lijkt mij wel wat overdreven. Voor „niet geregeld” zou men liever „zeer zelden of nooit” moeten schrijven; bovendien heeft eere-schuld niets speciaal met het Corpslidmaatschap en de daaruit voortspuitende min of meer noodzakelijke uitgaven te maken.

T.

VAN DE BUITENWERELD.

Steun voor den „N. A. O. R.”

„Ik geloof, dat de vredesbeweging juist haar kracht, en ik zou willen zeggen haar bekoring, vindt in het feit, dat zij geheel uit particuliere krachten voortkomt. Ik behoef daarbij zeker niet te zeggen, dat zij van den moreelen steun der regeering verzekerd kan zijn.”

Minister Loudon in de Tweede Kamer op 21 Dec. '17.

De „Nederlandsche Anti-Oorlog Raad” komt een dringend beroep doen op Uw steun en Uw aandacht.

Want de „N. A. O. R.” verkeert in financieelen nood en moet, zal hij zijn werk in het binnen- en buitenland kunnen voortzetten, *krachtig* geholpen worden. Kort en geleden is te 's-Gravenhage gesticht een „Fonds voor Internationalen Vredesarbeid”, hetwelk de bedoeling heeft om te steunen den vredesarbeid in Nederland. Dit fonds be-

schikt over belangrijke bedragen, maar de arbeid, die ons steeds te doen staat, eischt zóóveel en zóó gedurig, dat ook dit fonds niet toereikend is. Dank zij het fonds beschikt de „N. A. O. R.” thans over een gebouw op de Prinsessegracht te 's-Gravenhage, dat aan de noodige vereischten voor ruimte en comfort voldoet, maar wat zal dat gebouw zijn zonder dat vanuit dat gebouw arbeid uitgaat?

De „N. A. O. R.” werkt binnenslands om alle degenen aaneen te sluiten, die overtuigd zijn, dat na dezen oorlog een ieder met zijn bescheiden krachten moet medewerken om den internationalen toestand anders te doen zijn dan deze totnutoe was. De „N. A. O. R.” werkt in het buitenland door steeds te trachten het geringe contact tusschen de oorlogvoerenden uit te breiden en deze elkander beter te doen begrijpen. Daartoe vermeldt hij in zijn „Nouvelles de Hollande” die veelgeprezen wekelijksche uitgave in drie talen, de wederzijdsche oordeelvellingen van staatslieden en pers; daartoe heeft hij reeds in 1915 de „Centrale Organisatie voor den duurzamen vrede” met vertakkingen thans in 41 landen opgericht; daartoe werkt hij voortdurend in het groot en in het klein.

Maar al deze arbeid binnenslands en buitenslands kost geld, ook al ondervindt de „N. A. O. R.” veler belanglooze medewerking. Zou dat geld niet meer voorhanden zijn, dan zou een belangrijk deel van dezen belangrijken arbeid moeten vervallen. *Dat mag toch niet geschieden.* Niet te vergeefs is er steeds op gewezen dat Nederland is het land van Grotius en Asser, het land van de Vredesconferenties en van het Vredespaleis. Nederland heeft bewust of onbewust een taak op het gebied van den internationalen vrede en aan deze taak tracht de „N. A. O. R.” uiting te geven.

En dat dit werk wordt gewaardeerd, het is meermalen gebleken uit uitingen van de meest vooraanstaande personen en uit uitingen in het Parlement van ons land. Zou de „N. A. O. R.” die taak niet verder kunnen uitoefenen, geen ander lichaam in eenig ander land zou gereed staan, die taak over te nemen.

Men steune dus den „N. A. O. R.” met al wat men daarvoor terzijde kan leggen. Het secretariaat is gevestigd Prinsessegracht 19 te 's-Gravenhage, waar alle postwissels of andere geldzendingen dankbaar zullen worden aanvaard en zullen worden vermeld in de kolommen van het officieel orgaan, getiteld: „De Toekomstige Vrede.”

Laat niemand achterblijven, die dit leest; laat ieder gevan naar krachten en bedenken, dat ook uit vele kleintjes het groote en het goede voortkomen.

FEUILLETON.

De Spoorstudent.

door MATHILDE.

VIII.

't Is de eerste maal dat ik mij aan de publieke kritiek ga onderwerpen door in 't openbaar te schrijven. Mijn neefje uit Delft heeft mij deze gelegenheid gegeven die ik schuchter, doch met vreugde aangegrepen heb. Toevallig ken ik Elaine persoonlijk en zelfs vrij intiem en ga ik trachten om haar ook voor U te doen leven en al 't schoone en slechte, dat in haar is op een eerlijke en neutrale wijze bloot te leggen. Ik weet niet of er in de Delftsche Studentenwereld bezwaren zullen zijn dat ik als Amsterdamsch studente mijn Vrouwen-ideeën in romanvorm in het Studenten-Weekblad zal uiten.

Nu wil ik echter nog eenige woorden richten tot mijn neefje, die waarschijnlijk in zijn jonge ondoordachtheid heel dom heeft gedaan. Laat ik nog uit familiezwak trachten hem te verdedigen. 't Was zijn jeugd die hem zoo deed schrijven. Hij voelde niet dat een Vrouw, vooral een Vrouw van Elaine's leeftijd, die zich amper vrijgevochten heeft uit haar loshangende-haren-ideeën, gekrenkt kan worden door 't denkbeeld, zich in 't openbaar beschreven te weten.

Want ik meen wel zeker te mogen zeggen dat Elaine de bestaande figuur is die ik voor mij heb in 't Delftsche leven. Ik zeide daar net dat ik haar persoonlijk kende, daar ik haar als levend voor mij heb zien staan als ik 's middags in den tram van Amsterdam naar Haarlem „de Spoorstudent” doorlaas. En nu ik aan haar denk, zie ik haar weer zooals ik haar den laatsten keer ontmoette, 't klein popperig, slank figuurtje leunend uit het portierraampje van den trein, met 't grappige wipneusje, waarboven de pittige zwarte kijkers onder 't blonde kroeshaar uittuurden. Wij hebben elkaar dien middag den laatsten zoen gegeven en sindsdien is er anderhalf jaar voorbij gegaan dat we niets van ons

Ondergeteekenden verklaren met het bovenstaande hun instemming:

C. J. K. van Aalst, Amsterdam.
Mr. W. H. de Beaufort, 's-Gravenhage.
S. v. d. Bergh Jr., Rotterdam.
H. Colijn, 's-Gravenhage.
S. P. van Eeghen, Amsterdam.
Ant. Jurgens, Nijmegen.
Mr. R. Mees, Rotterdam.
Jhr. Mr. A. F. de Savornin Lohman.
W. Westerman, Rotterdam.

Het Bestuur van den „N. A. O. R.”:

Mr. H. C. Dresselhuys, Voorzitter.
Mevr. Mr. C. Bakker—van Bosse.
Prof. Dr. D. van Embden.
Mr. Dr. D. A. P. N. Koolen, Penningmeester.
H. Ch. G. J. van der Mandere.
Mr. V. H. Rutgers.
Jhr. Mr. Dr. B. de Jong van Beek en Donk,
Secretaris.

INGEZONDEN.

Geachte Redactie.

Met verwondering en lichte ergenis las ik in 't laatste S.W. dat de heer Dinger tot de redactie is toetreden. Ik wil hier niet in een debat treden of 't al dan niet wenschelijk was genoemden heer in de redactie te vragen, dat is per slot een zaak die mij niet aangaat. Maar wel voel ik mij, als trouw S.W.-lezer gedwongen, mijn ontstemming te uiten over uw keus. 't Typeert m.i. wel de geest die in de S.W. kringen heerscht, dat een persoon die uitsluitend wat van zich heeft laten hooren door scheldstukjes te schrijven dadelijk verzocht wordt zijn „krachten” aan ons blad te wijden. Ik zeg ons blad daar 't S.W. moet zijn 't orgaan waar de geheele Delftsche Studentenwereld gelegenheid in heeft zich te uiten, zoowel op literair als kritisch gebied, doch hoonende scheldstukjes moeten geweerd worden. Het is per slot van rekening een klein kunstje om onhebbelijk te zijn. Ik zou de heer Dinger ook wel leelijke dingen kunnen toeroepen, zoo leelijk, dat zijn haren, zelfs de vuilrooden onder aan zijn kin, te bergen zouden rijzen, doch daar sta ik nu eenmaal boven.

Enfin, veel heb ik eigenlijk niet te zeggen, doch ik hoop dat de verwachtingen die de redactie in een dwaas gesteld heeft, niet zullen teleurgesteld worden.

L. PETITOR.

hooren lieten. Nu, Elaine, hoop ik je weer te vinden in mijn fantasie, vrouwen-vriendschap taant, maar sterft nooit, en daarom heb ik de gelegenheid met graagte aangegrepen om je weer te vinden op 't papier, groeiende onder mijn pen, oplevend tot mijn oude trouwe vriendin die je vroeger was. Nu reeds maakt de gedachte dat ik je pijn zal moeten doen, zoo week, dat al de letters als zwarte sterren voor mijn betraande oogen dansen. Nooit heb ik je willen bekenen dat ik zooveel van je hield, dat mijn leven zonder jou leeg en hol voor mij bleef, nooit heb ik je dit willen zeggen, omdat ik er te trotsch voor was, maar nu hoop ik je toch te kunnen herwinnen. Als ik in de volgende nummers van 't „S.W.” mijn plicht zal moeten nakomen om je te beschrijven, zal ik dat doen, maar mijn belofte om eerlijk te blijven, zal ik niet kunnen houden, daar ik de enkele foutjes van je karakter niet zien wil en kan. Je zal groeien onder mijn pen tot de Ideaal-Vrouw, zooals wij moderner ons die voorstellen. Dat zal jij toch ook wel prettig vinden, een heel klein beetje ijdel ben je toch wel. En daar ben ik warempel al even onvriendelijk geweest, maar ik meen 't heusch niet zoo onlief als ik 't schrijf, hoor! Misschien als ik later over de eerste blijdschap van ons wedervinden heen ben zal ik wat eerlijker in mijn roman kunnen worden. Nu ben ik erg gejaagd en onrustig, mijn schrijven hangt als droog zand aan elkaar, eerst richtte ik het woord tot het publiek, toen tot mijn neefje (heusch een beste jongen hoor!) totdat ik mij niet meer bedwingen kon en mijn hart bij jou luchten moest, net zooals vroeger op de H. B. S. in Den Haag, weet je nog wel?

Plotseling merk ik met schrik dat ik voor het publiek aan 't schrijven ben en niet persoonlijk aan jou. Ik hoop nu maar dat de redactie in Delft dit stuk plaatsen wil, want het is niet prettig met een fiasco te beginnen.

Nu was 't herinnering die me dreef, doch de volgende keer zal je werkelijk voor me opdoemen en ik zal je telkens wel tien keer kussen voor ik je in vieren vouw om je de S.W.-wereld in te zenden.

(Wordt vervolgd).

Geachte Redactie!

Het is met een onlustgevoel, dat ik — en thans voor de laatste maal — de pen opvat, omdat ik uit Uw antwoord bemerk, dat Gij de hoofdzaak ontgaan wilt. Ik zal dezen keer geen poging wagen, verschillende van Uw argumenten te ontzenuwen. Alleen wil ik op den voorgrond stellen, dat het *onjuist* is, dat ik *gezegd* heb „niet zeker te zijn, of de weigering ingetrokken is of niet.” En nog minder heb ik bedoeld, zulks te zeggen. Uw hierop gegronde conclusie „in een dergelijk geval” zou daardoor wel eenigszins mank kunnen gaan.

U wekt hiermede den indruk, alsof ik de geboden gelegenheid van „woordbreuk” te kunnen spreken, met beide handen heb aangegrepen. Ik kan U echter verzekeren, dat het mij zeer veel leed heeft gedaan deze verklaring te moeten doen. Evenwel: knollen kan ik geen citroenen noemen, als het knollen zijn. En *behalve de feiten* — weigering en geen herroeping — heb ik ook *den indruk* gekregen — *gezien de gansche briefwisseling* — dat men ook *bedoelde niet te betalen*.

Zonder deze te publiceeren is dit echter niet aan te toonen en wanneer Uw overtuiging en de mijne op dit punt verschillen, zal ik dat zeker eerbiedigen en berusten, als *Ge van meening* zijt, dat mijn opvatting „onjuist” is.

Doch waar ik het met U eens ben, dat het spreken over „woordbreuk” een zeer ernstig feit is, daar heb ik dit ook *juist daarom persoonlijk* willen doen en persoonlijk willen verdedigen. Ik heb van den beginne af getracht de onderhandelaars met de meeste eerbied te behandelen, tot men het mij onmogelijk heeft gemaakt. Wanneer echter de heer Bolderdijk zou verklaren, dat zijn schrijven van niet-betalen op een *misverstand* berust en hij *wel degelijk* aan zijn verplichtingen zal voldoen, ben ik bereid mijne woorden ten volle terug te nemen. Ik verzeker U, dat ik niet lichtvaardig tot de kenschetsing ben overgegaan en evenmin misplaatste trots mij zou weerhouden een dergelijke verklaring in hare uiterste consequenties te aanvaarden.

Dit alles echter heeft niets te maken met Uw eerste onderschrift. Uw latere conclusies zijn te waardeeren als stemmingsmeening — een tegenspraak behoort gemotiveerd te zijn. Ik beschouw U niet als spreektrampet, maar als een onpartijdig lichaam, dat zijne uitlatingen met zijne verantwoordelijkheid weet te dekken.

En waar ik nu verklaar, dat het mijne overtuiging is — zelfs gezien Uwe zwakke (want uit hun verband in een onevenredig sterk licht geplaatste) argumenten — dat men bedoelde niet te betalen, daar kunt U alleen met een tegenovergestelde overtuiging niet de forsche bewering doen, dat Gij het „geheel tegenspreekt”, zonder den buitenstaander te wijzen op *vaststaande, maar vooral volledige* feiten. Tenminste niet, zonder Uwe autoriteit en Uw onpartijdigheid hiermede prijs te geven.

Omdat Gij dit punt — dat de hoofdzaak was — steeds in Uwe antwoorden hebt omzeild, verzoek ik U, terwijl ik U verwijs naar de twee laatste zinnen van mijn vorig betoog, mij alleen deze vraag te beantwoorden:

Stelt Gij U nog op het standpunt, dat Gij meergemeld deel van mijn rede geheel tegenspreekt?

Met dit antwoord zal ik mij dan tevreden stellen en eindigen met dit onverkwikkelijk, doch naar mijne meening in velerlei opzicht noodzakelijk geworden geschrijf.

Met de meeste hoogachting,

W. H. KOSTER VAN GROOSS.

Aan den Heer W. H. Koster van Grooss.

Ja.

Red.

Aan den Voorzitter, den heer C. S., der A. N. V.

De heer C. S. ziet in de taalverbastering de oorzaak van het Nederlandsch gemis aan zelfbewustzijn. Grooter dwaling is niet mogelijk!

In de neutraliteit van het volk, in zijn groote afmakende critische geest, in een zeker te kort aan ondernemende activiteit en expandeerende vitaliteit, daaraan is voor het grootste gedeelte naar mijne meening het gemis aan een stuk ontwikkeld zelfgevoel toe te schrijven.

Hier een paar staaltjes van die typische vlakke manier van denken. „Wie bij zulk weer roeit wil enkel toonen, dat hij tegen de kou kan” of wel „ik roei voor mijn plezier” kon hij maar denken, ik roei bij elk weer, omdat er iets verleidelijks en aantrekkelijks in het stormachtige is, om mij te stalen, omdat het niet goed is een voornemen op te geven of iets dergelijks. Zulke „gekke ideën” niet waar?

Zoolang er geen Nederlanders zijn, die het de Noorsche studenten nadoen in een gewoon bootje van Christiana

naar Parijs over te steken, zoolang deze liefde voor de ondernemende daad voor zich zelf niet bestaat, zoolang aan den anderen kant er een Hollandsche manier van denken bestaat zulks excentriek te noemen of een ander afkeurend woord voor vindt in plaats van een aanmoedigend woord, zoolang geen sprake van zelfgevoel. Iedere opwelling, ieder iniatief wordt direct gesmoord door zijn intolerante kritischen geest, het moet doodgewoon, alle-daagsch als zij zelve zijn, anders: o wee!

Nergens heb ik zoo de kiem van het zelfgevoel, zóó zien dooden als juist hier in Delft.

„Wat een k... heeft die vent, kotst hem uit!” is dan ook bestorven op alle lippen.

Intusschen men kan een heel goeden Nederlander zijn zonder zelfbewustzijn.

Hoe zouden een paar vreemde woorden de ziel van een volk ooit kunnen verbasteren? Ze zijn dikwijls overbodig. Ze ontsieren hoogstens een taal. Misschien! Ik beweer, dat men niet veel bij een vreemd woord denkt, tenzij men goed ingewijd is. Maar dan welk een leven, bij het vernemen daarvan. De Nederlander denkt bij het vernemen van het woord „le lycée” hoogstens aan het Lyceum. Voor den ingewijde is het beslist iets veel meer.

Soms zijn de vreemde woorden werkelijk noodig om iets typisch vreemds uit te drukken.

Iets heel anders is het een vreemde taal in zijn geheel en daardoor zijn manier van denken en voelen aan een ander volk op te dwingen. Ook hier overdrijft men, getuige het Zwitsersche volk (ik moet toegeven, dat de voorwaarden hier buitengewoon gunstig zijn; ten eerste spreekt de Duitsch-Zwitsers overal in de geheele samenleving zijn zwitserduitsch, enkel bij officieele gelegenheden wordt Hoogduitsch gesproken. Fransch verstaat de min of meer ontwikkelde man. Het Italiaansch blijft buiten beschouwing. Ook is het Zwitsersche volk, gezien zijn gaven best in staat zoolwel de Fransche als de Deutsche civilisatie op te nemen).

De manier om de Deutsche invloed in Nederland te keeren, zooals de heer C. S. aanbeveelt, lijkt mij heel ondiplomatisch, onhygienisch en onphilosofisch, op den duur. De haat verblind, maakt belachelijk, verteerd en ondermijnd, lokt tegenhaat uit en verzuurd nutteloos alle betrekkingen. Er is gevaar de zaak éézijdig of slechtzijdig te bezien.

De Zwitsers inspireert zich van de Deutsche civilisatie. Het gaat hem daarbij uitstekend. In sommige dingen zijn ze zelfs alle andere naties voor. Ze denken er niet aan te ontaarden of hun nationaal bestaan in gevaar te zien. Daar gaat het heel wat cosmopolitisch toe dan hier. En toch!

Het wil mij voorkomen, dat de heer C. S. beter werk voor Nederland zou doen, door juist het goede van de Duitschers in Nederland in te voeren.

De tijden zijn voorbij, waar elke natie zich binnen zijn grenspalen kan opsluiten. De volkeren zijn van elkaar afhankelijk en vooral van hun bureu.

Men kan heel goed dwepen met andere landen, het bruikbare bij een ander volk in zijn vaderland trachten ingang te verschaffen en een uitstekenden Nederlander zijn. Ik ken er velen.

FRED. H. CHR. NEUMANN.

STUDENTENBELANGEN.

Aan de Delftsche Studenten.

L. S.!

Er zijn van die tijden, dat door de studentenwereld een frisse bries komt waaien, die aandraagt geluiden van verre streken, klare klanken, die eerst misschien ons vreemd kunnen aandoen, maar toch reeds spoedig ons bekoren.

Er is een streven naar eenheid onder de studenten, vooral te Delft en Leiden. Het is een democraties streven, gedragen door een sterk idealisme, zoals elke gezonde democratie gebaseerd moet zijn op gezond idealisme. Men gaat het verschil in maatschappelijke welstand, waarop de scheiding, zool niet opzettelijk, dan toch feitelijk berustte, hoe langer hoe minder voelen, en men wenst een vereniging voor alle studenten.

We hopen, ook om andere reden, dat de democraties stroming onder de studenten steeds sterker zal worden. Waarom? Het zal U blijken uit het volgende.

Al enige jaren lang was er dringende behoefte gevoeld aan een vereniging van vrijzinnige jonge mensen, die democraties voelen. Er bestond sinds 1905 een Bond van Vrijzinnige Propaganda-verenigingen, maar de democratie

(Zie vervolg Derde Blad).

ADVERTENTIEN.

C. L. DOORMAN,

PHIL. NAT. DOCTs

repeteert Wiskunde, Natuurkunde en Theor. Mechanica.
VOORSTRAAT 77, DELFT.

TER OVERNAME AANGEBODEN:

klein Scheikundig Laboratorium,
 met groot aantal stoffen, reagentia, instrumenten,
 zuurkast, enz.

Adres LAAN v. NIEUW OOST-INDIË 192, Den Haag.

Er wordt **IEMAND GEZOCHT**
 die bekwaam en genegen is om van
 negatieven in grooten getale artistieke
 afdrukken te maken.

Aanbiedingen met opgaaf van referentien onder no. 1823
 aan het Bureau van dit blad.

J. J. PETIT.

Hypolitusbuurt 31. - Telefoon 591.

SPECIALITEIT IN:

Heeren Modes en Hoeden.

ONTVANGEN GROOTE KEUZE

Nouveauté's voor het **nieuwe Seizoen**

Regenjassen - Jekkers - Demi-Saisons
 Sport-Colberts.

Overhemden op maat. Wandelstokken

SCHERP CONCURREERENDE PRIJZEN.

Vanaf heden verkrijgbaar **DINERS** gelijk aan die
 van de **DELFTSCHE COÖPERATIEVE KEUKEN**,
 tegen **DEZELFDE PRIJZEN**.

Voordeelen: geen verplichte storting, geen
 betaling vooruit, **VERWARMDE BUSSEN**.

Uitbreider menu's tegen de oude prijzen blijven
 daarnaast gehandhaafd.

OUDE DELFT 120.

CHR. F. RÜTER.

Gebr. A. & C. DE WOLF

NOORDEINDE 40. - TEL. 41.

Rijwielen en Motoren.

Uitsluitend 1e klas merken.

1e klas Reparatie-Inrichting.

Verhuren, Onderhouden en Stallen van
AUTOMOBIELEN en MOTOREN.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

f 1,00 per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

Voorhanden bij de **TECHNISCHE BOEKHANDEL**
J. WALTMAN JR., Binnenwatersloot 33, de zoeven
 verschenen nieuwe „beknopte handleidingen”:

No. 49.

**VRAAGSTUKKEN
VECTOR-ANALYSE,**

bewerkt door Prof. Dr. J. A. SCHOUTEN, e.i.

Prijs: voor leden f 1.10, voor niet-leden f 1.60.

No. 50.

**ANALYTISCHE
MEETKUNDE I**

2^e herdruk, bewerkt door Prof. C. B. BIEZENO, w.i.
 met tangentieele coördinaten door W. J. VOLLEWENS.

Prijs: voor leden f 1.90 ing., f 2.10 geb.

voor niet-leden f 2.40 ing., f 2.60 geb.

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 14 MAART 1918. No. 20.

was er veelal zoek, Waar de democratische elementen hun hoofd trachten op te steken, werd dat met alle macht tegengegaan.

In Maart 1916 werd opgericht de Bond van Jonge Demokraten. Er werden afdelingen gesticht te Arnhem, Utrecht, Amsterdam, Haarlem, Wormerveer, Purmerend, Zaandam, Leiden, Den Haag, Rotterdam en Middelburg, terwijl in verschillende plaatsen een afdeling in bewerking is. Door het houden van lezingen en kursussen over economie, politiek, e. d. tracht men zich steeds dieper er in te werken, en af en toe laat men een ouder politicus als spreker optreden. In de tweede plaats moeten de afdelingen propaganda-verenigingen zijn. Wanneer men kan zeggen: „Al ben ik nog niet thuis in de hogere politiek en den aankleve van dien, de lijnen, die door de democratie getrokken worden, lijken me de juiste en haar beginselen komen me voor waard te zijn, dat we desnoods met opzegging van eigen voordeel ervoor strijden, want ze schijnen me 't meest in overeenstemming met wat erkenning van mensenwaarde eist”, als we dat kunnen zeggen, dan voelen we ons meteen zedelijk verplicht, dat uit te dragen in leven en maatschappij, en er propaganda voor te voeren.

Nu zien we, dat de S. D. A. P. wel zoetjes aan verburgerlijkt, maar te dogmaties is, en te zeer zich bindt aan vooropgezette stellingen, waarvan geleidelijk een groot gedeelte door de praktijk weersproken wordt, dat in de praktijk het „strijdprogram” van de S. D. A. P. in vele opzichten neerkomt als wat de Vrijzinnig-Demokraten hun „werkprogram” noemen; dat de Liberale Unie in woord democraties geworden is, maar inderdaad niet meer dan konservatief is, en, wat dat betreft, best zou kunnen samengaan met de Vrije Liberalen; dat daarentegen de Vrijz. Dem. Bond de enige oprecht-burgerlik-democratische partij is.

Daar de Algemene Vergadering van de Jonge Demokraten, wilden ze hun propaganda niet opgeven, gedwongen was één van dezen partij te kiezen, was het logies, dat besloten werd, met behoud van eigen zelfstandigheid, de V. D. lijsten te steunen.

Nu hebben wij in onze afdelingen te Utrecht, Amsterdam en Leiden een vrij groot percentage studenten. Zolang men student is komt men in het verenigingsleven slechts in aanraking met kollega's. 't Is juist daarom zo goed een tijdlang samen te werken met mensen, die de noden van het leven eigenlijk beter kennen, zoals jonge typografen, ambachtstui, onderwijzers; terwijl dezen het zeer op prijs stellen bij verschillende vragen steun te ontvangen van z.g. intellectuelen.

Zo wenden we ons tot diegenen onder de Delftse studenten, die zich demokraat voelen. Gij allen weet uit de gebeurtenissen in het buitenland, van hoe groot belang het is, dat een democratische strooming in redelijke banen wordt geleid; maar ook, dat, waar die strooming wordt tegengehouden, ze zich toch vroeg of laat baanbreekt.

Over enkele jaren zult gij kiezer zijn, en *gedwongen* zijn uw stem uit te brengen. Indien gij enig sociaal gevoel hebt, kan het U niet onverschillig zijn, hoe de staat bestuurd word, noch hoe uw medeburger zijn stem uitbrengt. Wegens uw positie zal men dan veel aan uw oordeel hechten!

Bereidt U dan nu reeds voor! In een afdeling van „De Jonge Demokraten” zult gij kunnen geven en ontvangen!

Wie van U met het bovenstaande sympathiseert, wordt verzocht zijn naam en adres op te geven aan de tweede ondergetekende.

Het Hoofdbestuur van „De Jonge Demokraten”:

E. Lissauer, Amsterdam, *Voorzitter*.

S. M. de Jong, Amsterdam, Oude Schans 92,
1e Secretaris.

J. Eikema Jr., theol. semi-cand., Leiden,
Vice-Voorzitter.

A. A. Kroon Thzn., jur.-cand., Utrecht,
2e Secr.-Penningm.

M. V. Polak, jur.-stud., Leiden.

Mej. A. A. H. Krom, Utrecht.

F. A. van Engen, Borger.

A. Bitter, Arnhem.

N. Kropveld, Assen.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Begin van colleges en oefeningen.

De heer B. Stephan, w. i. heeft zijne colleges — behalve het college *Automobieltechniek* — hervat op Woensdag 13 Maart.

Candidaats-examens vóór de Zomervacantie 1918.

Het College van Rector-Magnificus en Assesoren der Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan één der vóór de zomervacantie 1918, af te nemen candidaats-examens, genoemd in de artt. 8—14 van het Koninklijk Besluit van 4 Juli 1905 (S. 227), of aan eenig deel dier examens zooals deze gedeelten zijn vastgesteld bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 3 Februari 1908, No. 357 H.M.O., hebben zorg te dragen, dat hunne schriftelijke aanmelding, vergezeld van het getuigschrift wegens met gunstig gevolg afgelegd propaedeutisch examen, uiterlijk 11 April 1918 zal zijn ingekomen bij den Secretaris van de Afdeeling, welke het af te leggen examen afneemt.

De aanmeldingen moeten derhalve voor de candidaats-examens worden gericht:

voor civiel-ingenieur (art. 8) tot Prof. Chr. K. Visser, c.i.
voor bouwkundig-ingenieur (art. 9) tot Prof. T. K. L. Sluyterman,

voor werktuigkundig-ingenieur (art. 10), voor scheepsbouwkundig-ingenieur (art. 11), voor electrotechnisch-ingenieur (art. 12) tot Prof. Dr. ingr. H. S. Hallo, w.i.,

voor scheikundig-ingenieur (art. 13) tot Prof. Dr. W. Reinders,

voor mijn-ingenieur (art. 14) tot Prof. R. W. van der Veen, m.i.
Nauwkeurige opgave van het examen of van het gedeelte of de gedeelten van het examen, waaraan men zich wenscht te onderwerpen, wordt verzocht.

De aandacht van aanstaande bouwkundig-ingenieurs en mijn-ingenieurs, die slechts een gedeelte van het candidaats-examen wenschen af te leggen, wordt gevestigd op het 2e lid van art. 9 van bovengenoemde ministerieele beschikking, betreffende de volgorde waarin de gedeelten van het candidaats-examen moeten worden afgelegd.

Formulieren voor de aanmelding voor de bovenbedoelde examens zijn verkrijgbaar in den Technischen Boekhandel J. Waltman Jr., te Delft.

Mededeelingen.

De Rector-Magnificus brengt in herinnering dat, overeenkomstig art. 28 van het K. B. van 24 Juni 1905, Stbl. No. 215, de Paaschvacantie aan de Technische Hoogeschool dit jaar zal aanvangen op Donderdag 28 Maart — op welken dag dus geen onderwijs zal worden gegeven — en eindigen met Woensdag 10 April.

De Rector-Magnificus.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken van 9 Maart 1918 No. 4102 afdeeling O, is met ingang van 1 April 1918 aan J. van Herwerden, op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de scheepsbouwkunde aan de Technische Hoogeschool te Delft.

CORRESPONDENTIE.

Aan den heer Corn. van Dam.

Wat U in uw brief voorstelt ligt geheel op de weg van de enquête-commissie. Wend U tot haar.

AGENDA.

Donderdag 14 Maart. Technologisch Gezelschap.

Spreker: Prof. Dr. Ernst Cohen.

Onderwerp: „Problemen der Chemie onder hoogen Druk” (met demonstratie).

Bibliotheek (ingang Verwersdijk) 7.30 n.m.

Vrijdag 15 Maart. „Practische Studie.”

Spreker: J. H. Plantenga, Cand. B. I., Lid van het Gezelschap.

Onderwerp: „Auguste Rodin en zijn kunst,” met lichtbeelden.

Bibliotheek (ingang Verwersdijk) 7.30 n.m.

Woensdag 20 Maart. „Electrotechnische Vereeniging.”

Spreker: Warmelink, IJmuiden.

Onderwerp: „De productiekosten aan electriciteit.”

Donderdag 21 Maart. „Technologisch Gezelschap.”

Spreker: Ir. Dujardin.

Onderwerp: „Een en ander over de moderne Olie-industrie.”

HEDEN VERSCHEEN:

DE HUWELIJKSREIS.

Een Geschiedenis van Liefde en Strijd

DOOR

CHARLES DE COSTER.

Schrijver van „Uilenspiegel” en „Lamme Goedzak” vertaald door A. VAN GOGH KAULBACH met teekeningen van J. VAN WIJK.

Prijs: Gebonden f 1,15

De Belgische Charles de Coster heeft in de laatste jaren zijn weder-opstanding gevierd.

Wij vinden in „De Huwelijksreis” evenals in Uilenspiegel de zin voor het beelden van korte tafreeltjes, elk op zichzelf „af”; ook hier springt 's dichters geest van het groteske voor het verhevene, van spot naar teedere gevoeligheid.

Wie „Huwelijksreis” genieten wil, late zich zonder wederstreven, in volle overgave medevoeren op de deining van Coster's geest.

Een welkome Gast is het nieuwe werk van

JAMES OLIVER CURWOOD:

DE VROUW EN HET PARADIJS.

Ingenaaid f 1,75. Gebonden in linnen band f 2,25.

Voorhanden bij de Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33. Telefoon 75.